

найменування сторін, їх поштову адресу та інші відомості; 3) не подано доказів щодо сплати державного мита у встановлених порядку та розмірі; 4) заявник не дотримав тримісячного строку; 5) з інших підстав, передбачених ст. 63 Господарського процесуального кодексу України, з урахуванням вимог Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Повернення заяви не перешкоджає повторному зверненню з нею до господарського суду в загальному порядку після усунення допущеного порушення [1].

Якщо про порушення справи про банкрутство подається кілька заяв і одна заява повертається без розгляду, суддя розглядає інші заяви. Ухвала про повернення заяви про порушення справи про банкрутство без розгляду може бути оскаржена у встановленому порядку [3, с. 271-276].

Таким чином, проаналізований порядок провадження у справах про банкрутство притаманний і авіаційним підприємствам, оскільки вони є суб'єктами господарської діяльності.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 р. № 1798-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.

2. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.

3. Господарське процесуальне право: підручник / В. Д. Чернадчук, В. В. Сухонос (ст.), В. П. Нагребельний, Д. М. Лук'янець; за заг. ред. к.ю.н. В. Д. Чернадчука. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2008. – 378 с.

УДК 346.1(043.2)

Сенишин С. Р., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Рябова К. О., к.ю.н., доцент

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕОРГАНІЗАЦІЇ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ

Процес реорганізації юридичних осіб є тенденцією закономірного розвитку державної, економічної, суспільної, господарської сфер життєдіяльності, який створює умови для

зникнення в об'єктивній реальності непотрібних форм господарювання та появи нових, більш ефективних, варіацій.

Аналіз змісту реорганізації юридичних осіб і відмежування його від інших суміжних термінів є неможливим без з'ясування поняття, видів та основ правового регулювання.

Відповідно до ст. 59 ГК України, припинення суб'єкта господарювання здійснюється шляхом його реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації – за рішенням власника (власників) чи уповноважених ним органів, за рішенням інших осіб – засновників суб'єкта господарювання чи їх правонаступників, а у випадках, передбачених цим кодексом, – за рішенням суду.

У ст. 104 ЦК України також згадуються ці терміни, не узагальнені поняттям реорганізація, а визначені як форми припинення юридичної особи в результаті передання всього свого майна, прав та обов'язків іншим юридичним особам – правонаступникам.

Прийняття Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення процедури започаткування підприємництва» від 21.04.2011 р. та деяких інших актів дозволило вдосконалити правове регулювання відносин у сфері припинення господарських товариств. Так, законодавче закріплення одержали порядок проведення реорганізації, строк заявлення вимог кредиторами, право кредитора вимагати припинення, дострокового виконання зобов'язання, або забезпечення виконання зобов'язання товариством, яке здійснює реорганізацію, тощо [5, с. 109].

Втім, наразі залишаються окремі проблемні питання припинення господарських товариств, які потребують дослідження та вирішення. Наведене, а також висока практична значущість наведених питань обумовлює актуальність порушеної проблематики.

Найголовнішою проблемою правового регулювання реорганізації суб'єктів господарювання в українському законодавстві є відсутність одного кодифікованого акта, який би містив усі положення щодо регулювання цього питання. Це твердження аргументується тим, що положення щодо реорганізації розкидані по різних нормативно-правових актах, а це, в свою чергу, ускладнює цю процедуру [4, с. 248-249].

Одним із дискусійних питань в цій сфері також залишається співвідношення поняття «припинення господарських товариств» з поняттями «припинення діяльності господарських товариств». Вирішуючи дану проблему, слід звернути увагу на позицію Вищого господарського суду України (далі – ВГСУ), висловлену у Інформаційному листі від 07.04.2008 р. № 01-8/211, згідно з якою у

випадку припинення юридичної особи відбувається і припинення її підприємницької діяльності, проте, припинення підприємницької діяльності не означає автоматичного припинення юридичної особи [3].

Викладене дає підставу констатувати, що нові, сучасні економічні умови, обумовлені переходом до ринкових відносин, викликають необхідність відповідності функціонування суб'єктів господарювання новим суспільним та державним вимогам. Відповідні обставини є умовами, в яких частина юридичних осіб припинили існування, в результаті визнання їх банкрутами та подальшої ліквідації. Припинення юридичної особи тягне за собою припинення трудових правовідносин між роботодавцем та працівником, що є негативною соціально-трудовою тенденцією, яка призводить до збільшення чисельності безробітного населення. Вагома частина керівників підприємств, установ, організацій проводять реорганізацію суб'єктів господарювання.

Беручи до уваги особливості процесу реорганізації, слід дійти висновку про те, що саме від обраного керівником способу її здійснення залежить майбутнє працівників суб'єкта господарювання.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.

3. Інформаційний лист Вищого господарського суду України від 7 квітня 2008 р. № 01-8/211 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.arbitr.gov.ua/news/709/>.

4. Купка Ю. М. Проблеми правового регулювання реорганізації суб'єктів господарювання / Ю. М. Купка // Актуальні проблеми цивільного та господарського права: матеріали всеукр. наук.-практ. конф. (м. Кривий Ріг, 7 жовтня 2016 р.). – Кривий Ріг: Донецький юридичний інститут МВС України, 2016. – С. 248-250.

5. Петров Є. В. Окремі питання ліквідації юридичних осіб / Є. В. Петров // Юридичний вісник «Повітряне і космічне право». – 2016. – № 4. – С. 109-115